

Tôi ba mươi tuổi chết không mồ
Giữa trái tim nồng nhất chém khô
Đã khóc Khuất Nguyên thời trẻ dại
Mất giờ cay xé chuyện đời đô

Từ thuở giặc tràn qua bến cảng
Thuyền đi như nước vỡ bờ Nam
Người đi như lá trôi đầu ngõ
Một sớm mưa chìm cửa Định An

Lũ lượt người đi lên ải bắc
Tấc lòng mông muội nhớ mang mang
Máu xương đòi đoạn còn ngày dại
Bể kiếm vùi gương đọi chiếu hàng

Người đi lánh nạn cuối ghềnh xa
Không gió Nhạn môn vẫn sứt da
Lạc bóng Trường an từ lửa dậy
Tủi người mài kiếm dưới trăng tà

Ôi những mồ hoang người tử trận
Ai thấp giùm ta một nén hương
Ai khắc trên đầu bia đá tảng
Sống trung cang chết vượt đời thường

Còn nắm mồ chung đáy biển xanh
Mắt khô trống hoác nhắm không đành
Những trinh tiết gái ngoài hoang đảo
Phơi trắng đầu doi cuối bãi gành

Này vết thương sâu tận đáy tim
Năm năm vật vã nỗi đau chìm
Đêm đêm máu gọi trường thiên hận
Dậy lúc tàn trăng lạnh bóng đêm .